

Published by
Latvian Publishing Pty. Ltd.
Redakcija / Editorial Office:
19 Westbury Street
Hackney SA. 5069
AUSTRALIA
Tālr.: 0458448642
Fax: 0872002339
ALRedakcija@netspace.net.au
Abonementi / Subscriptions:
PO Box 39 Mitcham
VIC. 3132
Tel.: (03) 94786461

Austrālijas latvietis

AUSTRALIAN LATVIAN NEWS

Nr. 3351 69. gads

Trešdien,
2017. gada
8. novembrī

www.australijaslatvietis.com.au

Print post approved
PP 349050/0001

APSVEICAM!

27. oktobrī, mūziķis, kordiriģents un skolotājs Aldis Sils saņēmis godalgu par izcilu darbību kormūzikā.

Internacionālās skolotāja dienas svētkos, Adelaides Vīnotavu centrā Aldim tika pasniegta godalga no Austrālijas Kormūzikas Asociācijas (Australian National Choral Association) par: "Izcilības sasniegšanai, popularizējot kora dziedāšanas mākslu, tostarp vadot skolēnu Marriatvilles Speciālās Mūzikas vidusskolā, un Adelaides filharmonijas kori, kā arī atbalstot Austrālijas Kora Apvienības darbu un citus kormūzikas pasākumus."

For excellence in promoting the art of choral singing, including through leadership to students at Marriatville High School, through the Adelaide Philharmonia Chorus, and through support to ANCA and the wider choral community.

Aldis Sils jau 21 gadu strādā Marriatvilles Mūzikas vidusskolā un pēdējos 6 gadus ir bijis Mūzikas fakultātes vadītājs. Marriatvilles vidusskola ir atzīta Austrālijā, kā arī ārzemēs

kā izcila mūzikas skola ar pānākumiem instrumentālistu sagatavošanā, kā arī ar savu Džeda mācības programmu. Aldis ir paplašinājis skolas kormūzikas un orķestra programmu ar izciliem panākumiem. Skolas kori un dziesmu ansambļi ir ieguvuši balvas un augstu slavu Austālijas un ārzemju konkursos. (Generations in Jazz, Mt Gambier; Adelaide Choral Eisteddfod; Sydney Eisteddfod; Tallinn International Song Competition). Šogad Adelaides Eisteddfod ietvaros Eldera Konservatorijas profesors Carl Crossin pasniedza Marriatvilles mūzikas programmai atzinību par izciliem panākumiem.

Aldis jau 9. gadu ir Adelaides Filharmonijas kora diriģents. 70 balsīgais koris uzstājās vismaz trīs koncertos gadā dziedājot klasisko kora repertuāru. Beidzamos gados koris ir dziedājis ar Adelaides Simfonisko orķestri, kā arī Dienvidaustrālijas Operu. Savos koncertos ir uzstājies ar pazīstiem gabaliem ieskaitot: Pučini (Puccini) "La Petite Messe Solennele", Orfa

(Turpinājums 3. lpp.)

Lāčplēša diena

Latvija ir tik stipra, cik stipra ir mūsu katra vēlme to aizstāvēt, savā Lāčplēša dienā reiz sacīja Valsts prezidents Raimonds Vējonis.

Tā ir diena, kad mēs godinām savus karavīrus un aizstāvjus, kuri cīnījās pār Bermonta spēkiem un tā ir diena, kad mēs atceramies brīvības cīņas atgūstot savas zemes neatkarību janvāra barikādēs pirms 26 gadiem.

Nekas labāk neizsaka vēlmi aizstāvēt savu zemi un dzimtenes mīlestību kā fragments no Čaka Sprediķa Piņķu baznīcā, ko 1916. gada 17. jūlija rītā 5. Zemgales latviešu strēlnieku

bataljonam ceļā uz Smārdes iecirkņa fronti teica pulkvedis Jukums Vācietis, bataljona komandieris un nākamais Padomju Krievijas Strādnieku un zemnieku sarkanās armijas virspavēlnieks vecajā, 1662. gadā celtajā Nikolaja baznīcā.

[...] Savam spēkam, zengalieši, ticiet,

Savam naidam, savai izturībai,

Savam tiesībām un slēptai laimei.

Akmenis, uz kā jūs stāvat, – jūsu,

Katra puķe, ko jūs redzat, –

jūsu,

Koki, zāle, visa zeme – jūsu,

Debess augšā, telpa apkārt – jūsu

Tā kā acis, plecs un cietā plauksta,

Sūrsme, ko jūs savās sirdīs jūtat.

Tikai ticiet! Un šie mūri, velves

Un es pats ar visu sevi – jūsu.

Tikai ticiet, zengaliešu vīri,

Tad ir nāve nebūs vairs par grātu. [...]

I.O.

Par globālo identitāti, nākotnes vīziju un kurp ejam

Cilvēki, sevišķi jaunieši, kas dzīvo Eiropā, brauc uz Latviju diezgan bieži tāpēc, ka draugi, dzīve te ir daudz interesantāka. Par to interesanto dzīvi kāds vecāks kungs, kas bija diplomātiskajā dienestā. Es viņu satiku un jautāju, kā iet. Viņš man saka, es pārvācos no Kanādas atpakaļ uz Latviju. Jautāju – Kādēļ? Viņš man atbild, ka tur ir garlaicīgi. Redziet, tā latvietība, tā tiešām globalizējas. Visi modernie komunikāciju līdzekļi ir pieejami, vienīgais šķērslis ir laika nobīde, kuņai jāpielāgojas, bet arī tai pielāgojas cilvēki. Līdz ar to jādama, kas tad ir mūsu globālā identitāte. Ne tikai latviskā identitāte vai Latvijas identitāte. Bet kā tā latviskā identitāte ir izpletusies pa visu pasauli. Jāsaprot, ka tas viss ir normāli. Jāsaprot, ka tas ir ar ko mums pašiem ir ne tikai jāsadzīvo, bet pašiem arī jāvada šis process. Tas ir tāds diezgan steidzīgs jautājums, jo visu laiku latviešus dalīt kaut kādās grupās nav lietderīgi. Kad man kādreiz uzdod jautājumu, kādas ir atšķirības starp trimdas grupām, es saku: Redziet – Kanādas latvietis, Amerikas latvietis, Brazīlijas latvietis un Austrālijas latvietis ir mazliet atšķirīgi. Tieši tāpat kā viens Latgales latvietis vai Kurzemes latvietis vai Vidzemes latvietis, arī Zemgales latvietis un par rīdziniekiem vispār nerunāsim! Viņi ir mazliet atšķirīgi, bet kaut kas viņos ir kopīgs. Ir kopapziņa un par to mums ir jātur rūpe, ir jākopj, ir skaidri jāsaprot, ko kopapziņa nozīmē šodien, ko tā nozīmēs rīt, varbūt pēc desmit gadiem. Jo faktiski, ja nebūtu kopapziņas, nebūtu radusies ideja par Latvijas val-

sti – un Latvijas valsts nebūtu. Tātad, kaut kas mums visiem ir kopējs. Bet pašiem jāzina, kas tas ir. Protams, tā ir valoda. Jo valoda ir kods. Īstenībā tas ir mūsu sajūtu, mūsu uzvedības un savstarpēju attiecību kods. Gan savā starpā, gan attiecībā pret pārējo pasauli. Kad pasaule ir tik ļoti saistīta, tad faktiski pieaug vienas pieturvietas loma vai, kā moderni saka, ligzda – tātd ligzdas loma. Viena vieta, kur tu vari aizbraukt tajā brīdī, kad tu jūti emocionālu nepieciešamību, ar kuņu tu neesi pazaudējis saikni un šī vieta tevi uzlādē. Tas, ka mūsu vieta ir tāda īpaša – noteikti. Jo vairāk cilvēks ceļo pa pasauli, jo vairāk viņš saprot, ka Latvija ir ļoti īpaša vieta. No ļoti daudziem skatpunktiem. Daba pati par sevi. Zeme. Tas viss, kas mums ir pieejams, ļoti daudziem nav. Dažiem nav pieejama jūra, da-

žiem nav pieejama zaļa krāsa un ūdeņi – kas mums ir. Mēs nevaram piedalīties, piemēram, konferencēs par ūdens apgādi, jo mēs vienkārši nesaprotam šo problēmu – mums tā ir kā Dieva dota dāvana. Kā mums nav – nafta – un paldies Dievam, ka nav, jo tad mēs domātu pilnīgi savādāk un mūsu garīgums būtu daudz zemākā līmenī. Bet tas, kas mūs padara skaistus šajā pasaulē ir tieši tā garīgā dzīve, ko mēs dzīvojam. Un tas, ka mums nav lielu kalnu, tas arī nav liels trūkums. Svarīgas ir attiecības un mums tās ir ļoti harmoniskas. Ne velti daudz cilvēki, šeit atbraukuši, saka – jūs dzīvojat svētā vietā. Bet dzīvojot svētā vietā, tu bieži vien to nejūti. Tāpat ir ļoti interesanti, ka tie, kas ir sirds dziļi vai dvēseliski dziļi cilvēki – vienalga no kuņas kultūras -, (Turpinājums 7. lpp.)

PBLA atklāšanas sanāksmē 2007. gada 4. septembrī, Valdis Zatlers un Brigita. Foto: Valda Liepiņa.